

Peidl Gyula nyilatkozik a Délmagyarországnak a választási hírekről, Ugron Gáborról, a felsőházról és Sokorópátkai Oláh Danielről.

(A Délmagyarország munkatársától.) Sínes csokrok és iradás szónoklatok helyett a szív melegével és bensőséges szeretettel fogadták szombaton délután a szegedi állomáson Peidl Gyulát. A rezesszavak és a városi díszfogatok helyett baráti kézszorítás jelentette, hogy a szociálista parlamenti frakció vezére, Szeged második kerületének nemzeti gyűlési képviselője ismét megjelent választóinak tömege között. És a képviselők, hívek és barátok egyszerre megindultak a város felé. Dr. Györki Imre és Várnai Daniel szociáldemokrata képviselők, akik Peidl Gyula társaságában Szegedre érkeztek, azonnal Szeged dolgait után érdeklődtek és első kívánságuk az volt, hogy megintzák a szegedi munkásság új otthonát.

A Tisza-szállodában leültek csomagjaikat és minden fogadtatás, ceremónia nélkül megindultak a Munkások otthon felé. Peidl Gyula, az újság és az újságíró szempontjaitól a legrosszabb interjú-alany. Nehezen nyilatkozik és nehezen ad interjút. Nem azért, mintha nem volna mondanivalója. Amit mond, az meggon-dolt mondat és Peidl Gyulával még nem történt meg, hogy kimondott szavát visszavonta volna.

Sok kérdés kellett, amíg a néhány felelelből az újságíró összeszedhette az interjú csokrot.

A választások híreinek

kérdése is a sok kérdés között szerepelt és Peidl Gyula erre a következőket mondta:

— Mindenki választásról beszél, mindenki választási hírekről hallani. Hogy lesz-e választás, vagy sem, azt nem tudom. Én azonban semmi célját, vagy okát nem látom annak, hogy a kormány elrendelje a választásokat. A kormány tekintélyes nyáj fölött pisztorkodik, a mandátumok nyolcvan százaléka a kormányzópárt kezén van, úgy dirigál, ahogy akar. Mi szükség volna tehát új választásokra? Különben is nyílt szavazással egy választást a kormány, ahogy éppen tetszik.

— Mondják sokan, hogy Bethlen a franktűz likvidálásával okolta meg a választások sürgetését. Azt mondják, hogy a kormány már felvette a kormányzó ur előtt a bizalom kérdését és most ugyanezt óhajtja tenni a nemzet előtt. Oznak ez is lehetséges. Azonban nyílt választás van. A választás kiírásának szükségességét én nem látom.

Most fellelem Peidl Gyula előtt, hogy különböző körökben azt hangostallják, hogy a szociálisták parlamenti frakciója vezérének mostani

szegedi beszámolója

Peidl Gyulának az aktív politikai életbe való visszatérést jelenti.

Peidl Gyula még nem is felelt erre a kérdésre, amikor megmozdult valaki:

— Nálunk, szociálistáknál úgy van, hogy ha a párt úgy találja, hogy Peidl Gyulára szükség van, akkor Peidl Gyula dolgozik.

Peidl hozzászól:

— Ez így van. Különben sem lehet szó, hogy én visszatérek az aktív politikai életbe, mert az aktivitásból vissza sem vonultam, csupán befejeztem, illetve gyógykezelésem ideje alatt nem mondtam beszédet és nem szólaltam fel a nyilvánosság előtt. A belső életben nagyon is aktív vagyok.

Valaki felelt most, hogy Szegeden olyan híreket közlőnek, amelyek szerint a kormányzópártnak az a szándéka, hogy Szegedre listavezetőnek

Ugron Gábor

fogja megnyerni. Peidl Gyula így válaszolt:

— Ezt nagyon is lehetségesnek tartom, mert hiszen Ugron Gábornak ma már alig akad terránuma Pesten. Ugron ugyanis, mint még emlékeztet, legutoljára a demokratikus listán szerepelt és a demokratikus választók szavazataival jutott be a parlamentbe. Azóta változtak az idők...

A sok felelet nélkül hagyott kérdés között szerepelt az is, hogy vasárnapi beszámolójában reflektál-e

a miniszterelnök

pénzübi beszédére.

— Ezt még nem tudom, felelte Peidl Gyula. A miniszterelnök ur egyébként tegnapi beszédé-

ben, mint olvastam, olyasféle kijelentést tett, hogy a munkásságnak is lesz képviselője a felsőházban, amit majd a kormányzó ur fog ki-nevezni.

Sokorópátkai Oláh Daniel

jut eszembe...

— Sokorópátkai Szabó István talán, — jegyzi meg valaki.

— Nem, sokorópátkai Oláh Daniel, mert az azóta megboldogult Oláh Daniel krgyelmes urat ezzel a címmel tisztelték meg. Nagyatádi Szabó István helyett ugyanis sokorópátkai Szabó István bírták meg a kormányba. A munkásság képviselője helyett pedig Oláh Danielt. Így lett azután sokorópátkai Oláh Daniel...

Egy munkás vacsorát főzött a barakkban, reggelre porrá égtek a munkásházak.

A derekegyházi katasztrófa részletei.

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország beszámolt arról a borzalmas barakk-tűzről, amely a Szentes melletti Derekegyháza körül történt. Az első jelentések négy halott-ról és számtalan sebesültről számoltak be. A borzalmas tüzet az első feltevések szerint gyújtogatás okozta és ezért a szegedi ügyészség részéről Baldas Sándor ügyész Zombory János vizsgálóbíró társaságában kiszállt a helyszínre, hogy a tűz keletkezésének okait megállapítsák.

A vizsgálat késégen kívül megállapította, hogy gyújtogatás nem történt, és hogy a tűz viaszanyagból származó gondatlanságból keletkezhetett. Így az első feltevések, amelyek a gyújtogatás mellett szóltak, megdőlték.

A barakk puhatából épült hatalmas épület volt. A két részre osztott épület egyik részében 56 munkás aludt, míg a másik részben 22-en tartózkodtak. Lakói messzi vidékről származó répmunkások, akiknek a barakkban dohányozni és tüzet rakni nem volt szabad. Csütörtökön

A Kosuth Lajos-szugarúlon járunk, amikor idáig értünk a beszélgetésben. A Rákóczi-tér sarkán a kis csoport állomást tart. Itt van a munkások fogyasztási szövetkezte. Peidl Gyula nagy érdeklődéssel szemléli a nyüzsgő bolt-helyiséget és most az „Általános Fogyasztási Szövetkezet elnöke minőségében” inspicálni tér be a szövetkezetbe.

Mislett a képviselők jóleső szemmel szemlélik a tisztaságot és a nyüzsgő forgalmat, a bolt ajtaja előtt embergyűrű verődik össze. Három kis bakli is megáll a bolt előtt. Összesugának, azután összekaparnak ötezer koronát és mind a három beszállnak a boltba. Lelkendezve mondják a kiszolgáló segédnek:

— Kérünk ötezerért krumplicukrot!

A három bakli összekapart ötezer koronát, krumplicukrot vásárolt, hogy közelről, egészen közelről meglássák Peidl Gyulát. Amikor kiszálltak a boltból, az egyik így szólt a társához:

— De te is beszélsz az ötezerbe, te is meg-nézted Peidl-t... Vir György.

este hat órakor a szigorú rendelkezések ellenére mégis tűz lobbant fel a kisebb barakkban.

Az egyik munkás (tűzoltó) vacsorát főzött. A tüzet azonban hamarosan eloltották. Este nyolc óra tájban már mindenki nyugovóra tért. Éjfél utánra járhatott az idő, amikor a kisebbik barakk-ból lángok csapnak ki. Pillanatok múlva már lángtengerben állott a barakk. A bentlétők csak most kezdtek menekülni. Késéggel pánik keletkezett. Mindenki menekülni igyekezett.

Reggelre már csak fekete hamu parázslott a két barakk helyén. A nagyobbik barakkrészéből, ahol 56 ember aludt, mindenki elmenekült, míg a kisebbik részéből, a hamu alatt két ember csontjait találták meg. Ők életveszélyes sérüléseket szenvedtek, akik közül egy pntek délutánra meghalt. A többi négy sebesült állapota életveszélyes.

A nyomozás tovább folyik, hogy a tűz keletkezésének pontos okait megállapítsák.

Már a főispán is sürgeti a külvárosrészek rendezését.

(A Délmagyarország munkatársától.) Dr. Aigner Károly főispán szombaton a következő átiratot intézte a város tanácsához:

„A kormányzatomra bízott Szeged sz. kir. város fejlődési lehetőségei a világháború után bekövetkezett sok évi lespedés után hatalmas arányokban nyíltak meg, különösen az egyetemi építkezéseknek az állam és a város nagy áldozatkészsége következtében történt megvalósulása folytán.

A lakóéletnek ez az erőteljes megindulása városunkban mind erőteljesebbé teszi a külvárosrészek lakosságának régi vágyát, hogy a külvárosrészek is bekapcsolódjanak ezen fejlődési lehetőségekbe. Tagadhatatlan, hogy a külvárosrészek nedves pincelakásai, nagyrészt kövezetlen utcái, melyek csak a főbb vonalakon vannak megvilágítva, úgy szociális, mint egészségi okokból nyomátékosan indokolják a külvárosrészek lakóinak megmozdítását, amely lyl a város hatóságától a külvárosrészeknek a legnagyobb vidéki városokhoz méltó, fokozatos rendezését kéri. Ezen kérelmüknek folyó évi június havában az e célból alakult nagybizottság elnöke, Petrik Antal újján a polgármester ur ömélőtségéhez átnyújtott memorandumban és szeptember havában átnyújtott válaszukban adtak kifejezést.

Hogy ezen kérdésben mennyire együttesen a város hatósága az érdekelt lakossággal, mi sem bizonyítja jobban, mint azon tény, hogy már ezen memorandumok kelte előtt elhangzott indítványra a város tanácsa maga is arra az álláspontira helyezkedett, hogy a szükséges intézkedések megtétele céljából nagybizottság híveszék össze, amely javaslatot a város közgyűlése el is fogadott. Tekintettel arra, hogy a rendezés tárgyalására hivatott nagybizottság mindenideig meg nem alakult, nehogy a város érdekelt lakosságában ez a tény látna magyarázásokra okot szolgáltatson, lelkérem a tekintetes tanácsot, hogy ezen bizottság megalakítása és működésének megkezdése végett a szükséges intézkedéseket sürögősen fogantossza.

Bár tudatában vagyok, hogy a város költségvetése ez idő szerint még nem bírta el a külvárosrészek nagybzmérvű rendezésének loganatosítását, mégis a hivatkozott okokból szükségesnek tartanám, hogy a nagybizottság már most hozzáfogjon a fokozatos rendezés tervének megvalósításához s hogy lehetőleg már a jövő költségvetési évben a fokozatos rendezés kezdetét vehesse.”

A főispán átiratának előzményei ismeretesek. A külső városrészek lakossága egyre nyomátékosabban követeli a csatornát, a kövezetet, a világítást, szóval az egészséges városi élet elengedhetetlen alapfeltételeit. A szegedi város-házán mindenki éri már, hogy a külvárosi kívánságok elől nem lehet már sokáig elzárkózni, mert az elégedetlenség szinte percről-percre fokozódik. A külvárosrészek rendezése így város-szállag politikai programmá vált ebben a városban...

A Délmagyarország munkatársa a főispán átiratával kapcsolatban kérdést intézett a polgármesterhez, aki a következőket mondotta válaszképen:

— Ez a kérdés nem újkeletű, régen megoldásra vár, de azért nagyon szép, hogy a főispán is érdeklődik iránta. A város hatósága szerepét teljesíteni a külvárosrészi lakosság kívánságait, de egyelőre nem tud pénz-térmetet erre a célra. A polgárság ma a vég-sőkig igénybe van véve, várunk kell, amíg az egészségtelenség ismét megismosodnak. Amit eddig csinált a város, a kisvasutat, az egyetemet, a fogadalmi templomot, a nagyközüit kikövezését, azt mind megcsinálta anélkül, hogy a polgárság adóterheit egyelien litélrel emelte volna, az általános városrendezés, amelynek keretében a külvárosrészek kívánsága is teljesítendő, új jövedelemforrások nélkül már nem csinál-hatjuk meg. Valami nagyobb kedvezményes feltétel, olcsóbb földi kölcsönt kell majd erre a célra kerülnünk, addig is el kell készí-